

Опустіле батьківське гніздо

Про сім'ю Михайла Лукашовича Цимощука (Труськового повуличному) в кінці 70-х - 80-х років ХХ ст. односельчани казали: «Має вісім синів, нову хату побудував, діти гарно одягнуті, старшим синам робить весілля, сестрі побудував хату, постійно ходить на колгоспні роботи, вдосвіта городи обробляє і ще співає у чоловічій народній хоровій капелі...як він тільки все встигає»

На це Михайло Лукашович відповідав: «Потрібно менше спати, а рано вставати».

І дійсно, раділи Михайло Лукашович та Євгенія Назарівна за свою сім'ю. У той час для родини Цимощуків здавалось все горе позаду. Якось пригадувала Євгенія Назарівна скільки горя довелось пережити в молоді роки: війна, повоєнний період. У 1946 році енкаведисти підпалили хату і всі надвірні будівлі через те, що батько і дядько Федір були в УПА. Сім'я переселилась у дядькову оселю, але через деякий час для голови сільської ради був даний наказ розібрати дядькову хату як ворога народу. Сім'ї довелось проситися жити у сусідів. Потім була депортація до Херсонської області, вимушена була Євгенія Назарівна просити кусок хліба. Але все те пройшло... Батьківська хата Михайла Цимощука була сімейним затишком.

Коли старші сини жили і працювали в Рівному, батьки з радістю і нетерпінням чекали приїзду дітей додому. Це були дійсно дні сімейного свята. Сини, в свою чергу, шанобливо ставилися до батьків.

Про сина Олега, який народився у серпні 1975 року, батько казав: «Хай цей найменший залишається вдома, бо потрібно, щоб хтось залишився на батьківському дворі і нас, батьків, доглянув до смерті».

З раннього дитинства Олег мав любов до землі, до сільського господарства. Закінчивши в 1992 році школу, він почав працювати в тогочасному колгоспі «Перше травня». Завжди був добрим, слухняним, ввічливим хлопцем. Старанно, добросовісно допомагав кіньми батькам, родичам, сусідам, товаришам, знайомим та всім тим, хто потребував допомоги.

Потім була строкова служба в Збройних силах України. Повернувшись додому, знову продовжив працювати у місцевому колгоспі, аж до його розформування.

Деякий час працював техпрацівником у Крилівській школі. Було бажання, як і в старших братів, поїхати до Рівного, але не зміг покинути батьків, так як Михайло Лукашович і Євгенія Назарівна були похилого віку, а ще до того тяжко захворів брат Микола з яким батьки не справилися б. А потім у сім'ю прийшло ще одне горе — помер рідний брат Анатолій.

Після розпаювання колгоспних земель, Олег почав працювати на власних паях. Батькам дуже хотілося, щоб син одружився, але, напевне, не судилося знайти пару, зате мав багато друзів. Проходили роки, Олег доглядав батьків і з шанобою їх поховав. З німецьким братом Миколою йому

було одному тяжко справлятися, тому відправив його до спецлікарні міста Дубного.

Ось так на великому батьківському подвір'ї залишився Олег один. У будинку зробив сучасний ремонт. Провів воду, продовжував утримувати велике господарство та худобу, у святкові і вихідні дні любив проводити час у чоловічій компанії. Знайомим часто говорив: «Дуже не люблю

брехні, несправедливості... Найдорожчим для мене є моє село, мої односельчани, Україна».

Коли 5 травня 2015 року Олегу прийшла повістка, він вирішив стати на захист України без вагань. Два дні друзі і рідні відмічали його проводи, а коли Олег ішов з дому, то сказав: «Мені здається, що я додому більше не повернусь».

Дехто із знайомих, сусідів пропонував, краще би Олег залишився дома, адже він самотній, потрібно йому провідувати німецького брата у лікарні, та й до того він любить село, землю. Але один із братів надіявся, що Олег, можливо, знайде там свою половину і одружиться, адже під час Революції Гідності в Києві багато хто одружився.

Спочатку він був відправлений у військову частину м. Яворів Львівської області. А за короткий час - до Артемівська на Донбас.

2 липня Олег зателефонував своїм рідним, близьким, друзям, знайомим. Декому казав, що 26 серпня буде відмічати вдома 40-річчя. Але не судилося... Наступного дня загинув від кулі снайпера. Це була страшна звістка для крилівчан.

У день похорону Олега в Корецькому районі був оголошений День жалоби. Усе село стоячи на колінах, проводжало Олега в останню дорогу...

У січні цього року сесія Крилівської сільської ради прийняла рішення про перейменування вулиці Генерала Пухова, на якій проживав Олег, на вулицю Олега Цимошука.

У Крилівській ЗШ І-ІІІ ст. знаходиться куточок воїнів АТО, серед них - усміхнене обличчя Олега.

Сумують за ним берізки та інші дерева, які посадив ще з батьками. Брати Ростислав та Володимир засіяли його город неподалік кладовища пшеницею. Коли Олег пішов у зону АТО, брати поставили нову сучасну огорожу біля хати, сподіваючись, що Олег повернеться і з радістю та подякою оцінить їх подарунок, але не судилось. Натомість залишилось опустіле батьківське гніздо.

Василь ЧИЧА, вчитель історії Крилівської ЗШ.

**ВІСНИК КОРЕЧЧИНИ • Інформаційний тижневик • №18 (250),
субота, 30 квітня 2016 року**